

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. S.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR:,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-160/LE-LE05-LE05-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-160/LE-LE05-LE05-2018, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá, že jako jeden z důvodů, pro který by mu měla být udělena mezinárodní ochrana, uvedl skutečnost, že se obává postihu za nenastoupení vojenské služby. Žalovaný uvedl, že nenastoupení vojenské služby není azylově relevantní skutečností a odmítl, že by mohlo v některých případech takový důvod zakládat. Takový závěr však považuje žalobce zkratkovitý a paušalizující. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 18/2008, dle kterého může trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby

v určitých případech založit relevantní pronásledování. Toto podporuje též rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, který se zabýval výkladem čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice EU č. 2004/83, ve kterém je uvedeno, že za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest za odeření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Žalovaný se nezabýval tím, se zda v případě žalobce nejedná o některý z těchto případů a pouze konstatoval, že na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody, avšak pouze v tom případě, kdy byl dotyčnému již doručen povolávací rozkaz, což případ žalobce není, z čehož žalovaný dovodil, že mu nebezpečí potrestání nehrozí. Žalobce se však domnívá, že povolávací rozkaz mu může být doručen poté, co se vrátí na Ukrajinu, kdy následně bude muset buď nastoupit do armády, nebo nést příslušné následky nenastoupení. Žalovaný se proto měl zabývat podrobněji důsledky odmítnutí nastoupit.

3. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný se nedostatečně zabýval posouzením možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu z důvodu hrozícího zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné. Žalovaný měl zkoumat, zda neudělení doplňkové ochrany nemůže znamenat porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Podle žalobce je třeba pojem vycestování vykládat autonomně. Pokud žalobci nebude udělena mezinárodní ochrana, bude mu vystaven výjezdní příkaz a bude nucen ČR opustit, přičemž zde již nebude prostor pro zkoumání jeho rodinných vazeb. S ohledem na trestní minulost žalobce bude možné zahradit jeho odsouzení teprve po uplynutí lhůty 5 let, během které si však nebude moci vyřídít žádný pobytový titul, neboť nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti. Tuto skutečnost žalovaný nijak nezohlednil. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce má možnost realizovat svůj rodinný život nadále na Ukrajině, aniž by se podrobněji zabýval kritérii, která předpokládá rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 118/2012 ze dne 5. 3. 2013. Tato skutečnost však nemůže dostatečně odůvodnit závěr o tom, že navrácení žalobce na Ukrajinu nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování rodinného života, a tudíž nebude v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
4. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K obavě žalobce z možného povolání do armády a nasazení do bojů žalovaný uvedl, že obavy z vojenské služby nepředstavují azylově relevantní důvod. K ozbrojenému konfliktu a stavu bezpečnosti na Ukrajině žalovaný uvedl, že se posouzením této otázky dostatečně zabýval, přičemž podotkl, že Ukrajina byla v roce 2019, s výjimkou ozbrojeným konfliktem dotčených území, zařazena na seznam bezpečných zemí. Žalovaný konstatoval, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu mezinárodní závazky neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země pobytu. Výjimkou mohou být některé mimořádné případy, jakým však případ žalobce není. Žalovaný upozornil, že institut mezinárodní ochrany nemůže suplovat pobytové řízení cizinců a nelze touto cestou legalizovat pobyt.
5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Žalobce uvedl, že v ČR žije jeho rodina, chtěl by zde proto zůstat. Do armády povolán zatím nebyl, z války však má obavy. Pochází ze Zakarpatské oblasti, politicky aktivní nebyl, je ženatý a má dvě děti, všichni tito rodinní příslušníci mají v ČR povolen trvalý pobyt. Při pohovoru uvedl, že s manželkou a dětmi je v telefonickém kontaktu, občas na děti přispěje. Na Ukrajině nemá zázemí. O mezinárodní ochranu v ČR již jednou žádal, poté se vrátil na Ukrajinu a následně zpět do ČR, kde pracoval, zde byl ve vězení.

7. Žalovaný vydal dne 2. 10. 2019 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu podruhé, přičemž v aktuální druhé žádosti uvedl nové skutečnosti, které odpovídají požadavkům zákona o azylu, konkrétně se jedná o jeho obavu z odvodu do armády a skutečnost, že má v ČR manželku a dvě děti. Žalovaný proto posoudil jeho žádost jako přípustnou. V odůvodnění postupně uvedl, proč dospěl k závěru, že žalobce nemá z žádného důvodu nárok na udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by dokazovaly, že by vyvíjel ve své vlasti činnost k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Naopak výslovně zmínil, že ve vlasti žádné problémy neměl, pouze v minulosti problémy s mafií. Rovněž správní orgán nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně obavy z povolání do vojenské služby žalovaný uvedl, že povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i v souladu s mezinárodními úmluvami. Rovněž žalovaný odkázal na rozhodnutí českých soudů, které neuznávají povinnost vojenskou službu jako azylově relevantní důvod. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není, rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní důvod s výjimkou mimořádných případů.
9. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu. Předně se zabýval tím, zda vůbec tato alternativa přichází v úvahu z důvodu trestní minulosti žalobce. Žalovaný zjistil, že žalobce byl v roce 2015 odsouzen pro spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 trestního zákoníku, který byl definován jako úmyslný a za jeho spáchání byl stanoven za okolností jako v případě žadatele, tedy byl spáchán nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu, trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 5-10 let. Žalovaný uvedl, že „vážnými zločiny“ ve smyslu azylového práva jsou především činy směřující proti životu, zdraví a tělesné integritě lidí či jiné násilné činy, případně činy závažným způsobem zasahující základní lidská práva a svobody. Majetkové trestné činy jimi zpravidla nejsou, z toho důvodu se žalovaný rozhodl na případ žalobce ustanovení § 15a zákona o azylu neaplikovat. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí, neboť konflikt ve východní části země žalovaný nepopírá, avšak žalobce se dlouhodobě zdržoval v Zakarpatské oblasti, která je považována za bezpečnou. Uložení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany rodinným příslušníkům.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní

ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

14. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu „*[n]ení-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.“*
15. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
16. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
21. Námitku žalobce ohledně toho, že žalovaný adekvátně neposoudil veškeré souvislosti jeho možného nástupu vojenské služby, soud důvodnou neshledal. Soud předně podotýká, že vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8.*

2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“ Ani sám žalobce nikterak tento fakt nerozporuje.

22. Námitka žalobce je založená na tom, že žalovaný měl důkladněji posoudit, zda případ žalobce nemůže být výjimečný ve smyslu v žalobě jím uvedené judikatury, která zmiňuje určité konkrétní okolnosti, kdy je možné považovat trestní stíhání či trest za nenastoupení vojenské služby za pronásledování. K tomu je třeba předně uvést, že žalovaný si pro rozhodnutí opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na stranách 3 a 4 rozhodnutí, přičemž se jedná o zdroje informací z let 2017 a 2018, lze je tedy mít za aktuální a nelze mít ani pochyb o jejich relevanci, neboť pocházejí především od mezinárodních organizací, které se dlouhodobě zabývají problematikou bezpečnosti a dodržování práv v jednotlivých zemích světa. K obavám z nastoupení vojenské služby žalovaný nejprve obecně uvedl, že tento důvod sám o sobě není azylově relevantní. Odkázal přitom na příslušné mezinárodní úmluvy a judikaturu soudů. Následně se nepominul zabývat konkrétním případem žalobce a uvedl, že dle Informace OAMP MV ČR na Ukrajině sice v případě nenastoupení vojenské služby hrozí trest odnětí svobody na 2 – 5 let, to však pouze tehdy, pokud již dotýčný převzal povolávací rozkaz. Žalobce předně žádný povolávací rozkaz doposud nepřevzal, v tomto směru mu tedy nehrozí ani trestní postih, tím méně se lze domnívat, že by žalobce mohl být v souvislosti s nenastoupením vojenské služby pronásledován. Zároveň žalovaný dodal, že z opatřených podkladů vyplývá, že na Ukrajině neprobíhá a ani se nechystá žádná mobilizace, do oblasti bojů jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci a dobrovolníci. Je tedy zřejmé, že žalobci odvod nehrozí. Žalovaný se s posouzením obav žalobce zabýval dostatečně.
23. Žalovaný neshledal ani jinou hrozbu, která by žalobci měla ve vlasti hrozit. Ozbrojený konflikt je dlouhodobě stabilizovaný a soustřeďuje se výhradně na východě země. Závěr žalovaného potvrzuje též skutečnost, že Ukrajina byla zařazena na seznam bezpečných zemí (s výjimkou právě východních oblastí). Žalobce pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, která je zcela pod kontrolou proevropské vlády.
24. Pokud jde o možnost udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, nevyvíjel žádnou činnost, která by mohla založit obavy z pronásledování. Neuvedl ani žádné problémy, které by měl ve vlasti mít. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu.
25. K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení jeho soukromých a rodinných vazeb soud uvádí, že žalovaný se rodinnými vazbami zabýval zcela dostatečně, avšak jejich relevanci pro udělení azylu z humanitárních důvodů neshledal. Žalobce je ženatý a má v ČR dvě děti, přičemž všichni tito rodinní příslušníci zde mají povolen trvalý pobyt. Žalobce sám svým protiprávním jednáním způsobil, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody, je to tedy především on, kdo zapříčinil citelný zásah do svých rodinných vazeb ve formě nuceného odloučení od manželky a dětí. Při pohovoru navíc žalobce uvedl, že s rodinou udržuje telefonický kontakt, jezdí za ním na návštěvu, občasně přispívá na děti. Žalobce tedy s manželkou ani dětmi trvale nežije, jsou pouze v omezeném kontaktu. Telefonický kontakt

včetně finanční výpomoci je však možné nadále mít i z území Ukrajiny, kam se žalobce může vrátit. Žalobci navíc nic nebrání, aby se navrátil na Ukrajinu případně s celou rodinou a své rodinné vazby realizoval ve vlasti. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může přitom dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce neprokázal, že by nemohl na Ukrajině své vazby realizovat, nepoukázal na žádnou konkrétní překážku. Výjimky předjímané judikaturou představují případy, kdy, jak zmínil též žalovaný, se jedná například o situaci, kdy má cizinec manželku, českou občanku, s níž má dítě, kdy manželka je natolik špatného zdravotního stavu, že není schopná se o toto dítě starat, apod., případ žalobce však v tomto směru nijak výjimečný není, neboť žalobce ani nebydlí se členy rodiny ve společné domácnosti, a navíc vlastní vinou způsobil odloučení od rodiny.

26. Pokud se žalobce domnívá, že žalovaný měl zabývat skutečností, že nebude schopen si v souvislosti se svou trestnou činností obstarat v ČR pobytové oprávnění, je jeho domněnka lichá. Soud poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smysl institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobci nic nebrání, pokud v budoucnu splní požadované podmínky, aby si pobytové oprávnění vyřídil. Jestliže však žalobce tyto podmínky prozatím nesplňuje především s ohledem na to, že byl ve výkonu trestu a bude muset vyčkat uvedených 5 let na zahrazení jeho odsouzení, není toto v žádném případě důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tento stav způsobil výhradně svým vlastním jednáním, za které byl odsouzen k výkonu trestu. Pokud měl žalobce v úmyslu legalizovat pobyt v ČR, měl možnost tak činit podle příslušných předpisů, a nikoli páchat trestnou činnost, kdy si musel být nutně vědom možných negativních následků takového jednání.
27. U žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobce žil před odjezdem z Ukrajiny v Zakarpatské oblasti, kde je situace plně pod kontrolou centrální vlády, lze konstatovat, že jeho bezpečný návrat je možný. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
28. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil

všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. února 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: